

Укотре присвячую Зельді

Вдягни злотий циліндр,
щоб їй сподобавсь;
як зможеш, то дострибни до гілля,
щоб скрикнула: «О золотий колобус!
Будь мій, а я – твоя!»

Томас Паркі Д'Інвіллієрс

РОЗДІЛ 1

Колись, як я був іще молодий та вразливий, батько дав мені пораду, котру я відтоді знай кручу і так і сяк у голові.

«Якщо тобі закортить когось огудити, – сказав він мені, – ти просто пригадай, що комусь у цьому світі не випало стільки переваг, скільки дісталось тобі!»

Та більш нічого й не додав. Але ми з ним завжди спілкувалися недомовками, то я втямив, що він вклав у ці слова куди більше, ніж вони промовляли самі собою. Завдяки цьому в мені розвинулася схильність бути стриманим у всіх судженнях, і ця звичка допомогла відкритися переді мною стільком цікавим натурам, а з іншого боку – зробила мене жертвою стількох

невиправно докучливих людей. Нездоровий розум хутко вловлює цю стриманість у цілковито нормальній людині, й квапиться вчепитися за неї, і тому в коледжі мене часто несправедливо звинувачували в політиканстві, бо мені звіряли таємні муки шалені, навіть незнайомі мені молодики. А я ж зовсім не домагався аж такої довіри – не раз, і не два, завваживши декотрі непомильні знаки вже набухлого довірчого зізнання, я починав удавано позіхати, чи з головою поринав у читання, а чи відлякував небажаного сповідника вибухом легковажної балакучості, – поза-як ті щирі сповіді молодиків, чи вирази, в яких вони виливаються, то все зазвичай плагіат і ще ж, як на те, й підписований очевидними недомовками. Стриманість у судженнях – це ж запорука невичерпної надії. Я й досі побоююся випустити щось із уваги, хай-но забуду, що, як мій батько не без снобізму зауважував, а я по-снобістськи повторюю, природа нерівномірно наділяє людей чуттям до основоположних моральних цінностей.

Ну а зараз, ось так нахвалившись моєю терпимістю, я мушу визнати ще й те, що

вона таки має межі. Людська поведінка може ґрунтуватися або на твердій скельній породі, або ж на хлипкому болоті, але коли хтось переступає через певну межу, тоді мені байдуже стає, на чому там вона ґрунтується. Коли я минулої осені повернувся зі східної частини Нью-Йорка, мене поійняло одне-єдине бажання: аби світ упхався в такий собі моральний мундир і завмер, мов на команду «струнко». Мене більше вже не тягло до бурхливих виправ у привілейоване зазираання до закапелків людських сердець. І для одного лишень Ґетсбі – чоловіка, що надав своє ім'я цій книзі, – я робив виняток із такої моєї реакції; для Ґетсбі, хто для мене немовби втілення усього, що я щиро, не награно, зневажаю. Якщо людська особистість являє собою таку собі неперервну низку послідовних жестів, то з нього просто перла якась пишна розкіш, певна вивищена чутливість до обіцянок життя, от ніби його щось пов'язувало з однією із тих хитромудрих машин, котрі реєструють землетруси на відстані десятків тисяч миль. Ця здатність миттєво відгукуватися не має нічого спільного з тією розхляпаною

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

вразливістю, яку поймають «творчим темпераментом», – був то якийсь надзвичайний дар сподівання, така романтична готовність, якої доти ніколи, в жодній іншій людині, я не подибував та й навряд чи ще коли і хоч би в кому здибаю. Ні, Гетсбі таки виправдав себе насамкінець, бо ж саме те, що чигало на Гетсбі, саме той отруйливий порох, що хвостом вився за вихором його мрій, – ось що заступило на час мою цікавість до людських неплідних печалей та швидкоплинних піднесень.

Моя заможна родина ось уже третім поколінням відіграє шановану роль у житті нашого середньозахідного містечка. Карраваї – це цілий клан, і, згідно з родинними переказами, він відлічує родовід аж від герцогів де Баклуш, хоча родоначальником нашої гілки годиться вважати брата мого діда, що прибув сюди п'ятдесят першого року, послав когось замість себе повоювати в Громадянській війні й започаткував власну справу в торгівлі залізом, яку й досі провадить мій батько.

Мені не довелося побачити того двоюрідного діда, однак подекують, нібито я

на нього схожий, а головний тому доказ – досить-таки понурий портрет, що висить у батьковій конторі.

1915-го я закінчив Єльський університет у Нью-Гевні, рівно за чверть сторіччя після мого батечка, а трохи перегодом узяв участь у протидії тій припізненій тевтонській міграції, відомій світові як Велика світова війна. Я так був ужився в той контрнаступ, що, повернувшись додому, ніяк не міг оговтатися чи то уговкатися. Середній Захід більше вже не видавався мені гарячим центром світоладу, а радше обшарпанним задвірком усесвіту, і зрештою надумався я податися на Схід та опанувати кредитну справу. Адже всі, кого я знав, крутилися в справі кредитування – то що, вона не прогонує ще одного причепного до неї чоловіка? Збіглися всі мої тітки-дядьки та й обговорили це діло, гейби вибирали підготовчу шкільку для мене, і зрештою, дуже поважно понасуплювавшись і повагавшись, зренили гуртове: «Чом би й ні? Та нехааай...» Батько зголосився фінансово підтримувати мене впродовж року, і після всіляких там загайок, я навесні двадцять другого прибув

таки на Схід – у Нью-Йорк – назавжди, як гадалося мені тоді.

Найрозумніше було б підшукати собі помешкання в місті, але насувалися літня спека й духота, а я ж тільки допіру відірвався від краю привільних моріжків та любого холодочку, отож коли молодий колега запропонував винайняти на двох хатину десь у передмісті, я радо вхопився за цю ідею. Він і підшукав будиночок – криту толем та обшарпану негодами хижку за вісімдесят зелених на місяць, але останньої хвилини начальство відрядило його до Вашингтона, тож я сам-один подався «на село». Завів собі собаку (лише на кілька днів, поки не втекла), купив старенького «доджа» та найняв літню служницю фінку, котра вранці застеляла мені ліжко й варила сніданок на електричній плиті, бурмочучи собі під ніс якісь фінські премудрощі.

День-два почувався я самотньо, аж поки одного ранку якийсь чоловік, певне, допіру з вокзалу, зупинив мене на вулиці запитанням:

– А чи не скажете, будьте ласкаві, як добутися до села Вест-Ег?

Я сказав йому. І далі вже пішов не самотній, як було досі! Бо щойно я ж виступив у ролі проводиря, розвідника й місцевого мешканця. Отак-ото ненароком той незнайомець і наділив мене свободою бути сусідою серед сусідів.

І так у міру того, як усе сильніше пригрівало сонце й нестримно розбруньковувалося листя на деревах, достоту як швидкоісно воно все розгортається в кінофільмах, я й упевнився, що з літом розпочинається і нове життя.

З одного боку, треба було стільки всього перечитати, а з іншого – чом би й не набратися доброго здоров'я з цього такого свіжого, аж дух перехоплювало, повітря? Я купив добрячий десяток томів з банківської справи, а ще з кредитування та інвестування, і вони ярили у мене на полиці червоним золотом, обіцяючи розкрити мені ті блискучі тайни, що тільки Мідас, Морган і Меценат їх відали. І я палав наміром перечитати ще багато-пребагато й інших книг. Іще під час навчання в коледжі я трохи бавився пером – якось то був написав цілу низку вельми урочистих та незаперечних передових статей до

«Єйль-Ньюс» – а тепер мені знов кортіло збагатити своє життя літературними заняттями й знову стати найвужчим із усіх вузьких фахівців – так званим чоловіком широкого кругогляду. І це не просто гра в парадокси, бо ж, зрештою, життя лиш тоді найкраще бачиш, коли спостерігаєш його з одного-єдиного вікна.

Волею випадку так воно вже сталося, що поселився я серед чи не найдивнішої громади у Північній Америці. На продовгастому гомінкому острові, що тягнеться ген на схід від Нью-Йорка, є, поміж інших цікавинок природи, два незвичайні виступи суходолу. За якихось двадцять миль від міста двійко велетенських яєць, однаковісінькі своїми обрисами, а розділені лиш невеликою затокою, випинаються у найбільш одомашнену в Західній півкулі калабаню солоної води – неозорі водні задвірки протоки Лонг-Айленд. Утім, їм далеко до форми ідеального овоїда: подібно до яйця в Колумбовій бувальщині, вони сплющені в своїй основі, але все одно настільки яйцеподібні, що чайки, ширяючи над ними, не перестають, певне, чудуватися: і хто в світі міг знести такі яєла? Що

ж до безкрилих істот, то цих дужче вражає їх неподібність у всьому, окрім, хіба обрисів та розмірів.

Я поселився у Вест-Егу – в «Західному яйці», не такому фешенебельному, як «Східне яйце», Іст-Ег, хоча ця словесна наліпка занадто вже поверхова, аби виразити дивоглядний, ба навіть трохи лиховісний контраст поміж цими двома «Яйцями». Моя хижка помістилася на самому носку «нашого» яйця, лиш за якихось півсотні ярдів від протоки, втулившись поміж двох величезних вілл, за які деруть по дванадцять, коли не по п'ятнадцять, тисяч у сезон. Праворуч височіла колосальна, хоч би й за якими мірками, озія – буквальна копія якогось там нормандського отелю-де-віль, із вежею з одного боку, новенькі мури якої проглядалися крізь негусту запону плюща, та мармуровим басейном і сорока з гаком акрами газону й саду – з іншого. І то була його, Гетсбі, садиба. Чи то, позаяк я ще не був знайомий з містером Гетсбі, цю садибу займав якийсь пан, що носив таке прізвище. Моя хатинка була більмом на оці, але більмом таким крихітним, що

Його ніхто й не помічав, і тому я мав не тільки морський краєвид перед вікнами, а ще й змогу споглядати частину сусідського зеленого газону та тішитися своїм сусідством із мільйонерами – всього за вісімдесят доларів на місяць.

А по той бік невеличкої затоки блискотіли над водою білі палаци фешенебельного Іст-Еґа, і, як по правді, історія цього літа розпочинається саме з того вечора, коли я своїм «доджем» подиркотів на той берег до родини Б'юкененів на гостину. Дейзі Б'юкенен доводилася мені троюрідною сестрою, а Тома, її чоловіка, я знав іще з університету. А ще якимось-то, незабаром після війни, я два дні погостював у них в Чикаґо.

Том мав, окрім численних спортивних досягнень, ще й славу одного з найпотужніших лівих крайніх, які хоч би коли грали в футбол у Нью-Гевні: десь такий собі національний герой, із тих, котрі до двадцяти одного року сягають у чомусь такої славної вершини, що все, хоч би що вони робили потім, видається чимсь недовершеним чи то пак якоюсь недовершинністю. Його батьки були неймо-

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

вірні багачі, і вже в коледжі його звичка смітити грошима викликала нарікання, а допіру, надумавши переселитися з Чикаго на Схід, Том утнув це з таким шиком, аж усім у носі закрутило: привіз, скажімо, з Лейк-Фореста табун поні для гри в поло. Нелегко було навіть уявити, щоб у людини мого покоління знайшлося стільки грошей для подібних витребеньок.

Що спонукало їх переїхати на Схід – я не відаю. Рік вони пробули у Франції, без якихось особливих на те причин, а потім переїздили, ніде надовго не затримуючись, туди-сюди, аби тільки, тут чи там, люди грали в поло й багатії гуртувалися до купи. А це вже вони начебто надумали осісти в одному місці надовго, таке сказала мені Дейзі по телефону, але я не дуже цьому повірив. У Дейзіну душу зазирнути я не міг, однак, відчувалося мені, Том вічно поневірятиметься світами, все намагаючись відшукати, ледь тужливо, ту бурхливу гостроту футбольних відчуттів, якої – гай-гай! уже не вернути.

Отак воно й трапилося, що одного вітряного, але теплого вечора я поїхав до Іст-Еґа перевідати двох давніх друзів,

котрих, як по правді, то не надто добре й знав. Їхня оселя виявилася ще вишуканішою, ніж я сподівався побачити. Веселий червоно-білий дім, вибудований у георгіансько-колоніальному стилі, виходив фасадом до затоки. Зелений газон починався від самого пляжу й добру чверть милі мчав до самих парадних дверей, перескакуючи через сонячні годинники, через вимощені цеглою доріжки й червоно-жовтогарячі клумби, аби нарешті, немовби з розгону, повитися по стіні полум'яними виноградними лозами. Низка високих двостулкових вікон перетинала фасад по всій його довжині: відчинені навстріч вітряно-тепловому надвечір'ю, палали вони віддзеркаленим золотом, а в дверях, розкарячившись, стояв Том Б'юкенен у костюмі для їзди верхи.

Він змінився, коли порівняти з його нью-гевнськими літами. Тепер це був плечистий тридцятирічний білявець із жорстко окресленими устами й трохи зарозумілими манерами. Зухвалий погляд блискучих очей, що вирізнялися на обличчі, надавав йому такого виразу, ніби він завжди агресивно хилиться наперед.